

UPPROP TILL REGERINGEN OM FLYKTINGPOLITIKEN

Med hänvisning till ärkebiskopens julbrev* kräver vi att regeringen genom en förordning skapar möjligheter att hantera den uppkomna krisen i flyktingpolitiken på ett humant och värdigt sätt.

Namn	Tel. nr	Organisation/samfund
1.	_____	_____
2.	_____	_____
3.	_____	_____
4.	_____	_____
5.	_____	_____
6.	_____	_____
7.	_____	_____
8.	_____	_____
9.	_____	_____
10.	_____	_____
11.	_____	_____
12.	_____	_____
13.	_____	_____
14.	_____	_____
15.	_____	_____
16.	_____	_____
17.	_____	_____
18.	_____	_____
19.	_____	_____
20.	_____	_____

Undertecknade listor skickas till Västerås stift, Michael Williams, V kyrkogatan 9,
722 15 Västerås **senast den 11 februari**

* Barnet i centrum eller Världens barn är också här

Julbudskap till regeringen

Snart är det jul. Julens berättelse om den fattiga familjen i Betlehem som inte fann rum i härbärget utan födde sitt barn i ett stall når oss genom varuhusens julmusik, skolavslutningar, julkonserter och gudstjänstbesök. Mer än tusen präster och predikanter håller just nu på med sina förberedelser inför julpredikan i olika former. Jag vet att deras tankar går till barnen bland oss som det inte finns rum för. Det handlar om barnen i familjer på flykt, samma slags flykt som Maria och Josef och Jesusbarnet snart skulle bli tvungna att ge sig av i. Kopplingen mellan då och nu går inte att undvika. Det är också den som är julens mening. Barnet i centrum!

Många medarbetare i kyrkor och andra frivilligorganisationer som arbetar nära asylsökande familjer har under hösten rapporterat om sin sorg, uppgivenhet och frustration. De skäms ofta över vårt samhälle och skräms av erfarenheten att vi håller på att vänja oss av med medkänsla, empati och solidaritet med de människor som kommer i vår väg. Advokater, socialarbetare, läkare och barnpsykiatrer rapporterar om ovärdig behandling av barn och deras familjer. När livrädda föräldrar inte längre orkar ge sina barn hopp och livstro går dessa barn in i dödens väntrum. Det finns inte plats för dem i härbärget - vårt samhälle, våra hjärtan.

Det behöver inte vara på det sättet. Våra lagar talar ett annat språk. Utlänningslagen hänvisar både till Genèvekonventionen som ger var och en som känner välgrundad fruktan för förföljelse rätt till asyl, till Barnkonventionen som säger att *barnets bästa* skall komma i främsta rummet och till vår egen möjlighet att låta *humanitetens principer* gälla. Men lagar måste tolkas i *praxis*. De praktiska handlingar som vårt politiska system ansvarar för förskräcker. Ytterst få beviljas asyl. Menar vi verkligen att de asylsökandes rädsla för förföljelse inte är välgrundad? När "humanitet" och "humanitär" börjar betyda någonting annat än vad orden betyder för nästan alla människor, är vi då inte inne på en farlig väg? Och om portalparagrafens ord om "barnets bästa" hela tiden väger lätt i jämförelse med andra samhällsintressen, har vi då inte tappat riktningen? Lagen skall väl användas för att skydda de värdegrundade begreppen från urholkning, inte hjälpa oss att komma runt dem!

Jag vet att hänvisningen till "andra samhällsintressen" oftast översätts med vårt samhälles behov av reglerad invandring. Några barns lidande (relativt sett - "vi kan ju inte ta hand om alla barn i världen som lider"!?) anses inte kunna uppväga samhällsintresset reglerad invandring. Men den fråga vi måste ställa oss är denna: vad händer med *oss*, om vi låter barn fara illa? Det verkliga samhällsintresset måste vara, att vi samhällets medborgare orkar tänka längre än till egna fördelar, att vi orkar känna medkänsla och vågar handla solidariskt med den som är utsatt. Vad sker med dig och mig om vi tvingas lära oss att blunda för barns behov för att orka gå vidare? Vad händer med vårt Sverige? Kollapsar det inte utan medkänsla?

Vårt samhälle behöver andrum och rådrum för att komma fram till en ny politik för asylsökande och flyktingar och därmed också för integration och samhällsutveckling i stort. Regeringen har makt att åstadkomma detta rådrum genom att ge *amnesti* åt alla gömda flyktingar. Kanske är det mer än 10 000 människor som gömmer sig i vårt land, därför att de är alltför rädda att återvända till sitt ursprungsland. Av dessa är troligtvis mer än 3 000 barn. Den nya ordning för asyl- och flyktingprocesserna – en domstolsprövning - som sakta närmar sig förverkligande (och som har starkt stöd hos nästan alla som bryr sig) behöver starta med ett "rent bord" för att få reella möjligheter att lyckas. Men vi behöver också nya sätt att tänka.

Kära regering, ta initiativ till en förändring. Låt den börja i julprincipen: barnet i centrum, varje barn är allas barn och världens barn är också här (variationer på olika kommande julpredikningar). Gör också i praktiken *barnets bästa* till den ledstjärna den redan är i formell mening! Återupprätta och utvidga *asylrätten*! Den tillhör internationell rätt. Den är en mänsklig rättighet. Det är en förmån att kunna bevilja någon som hyser välgrundad fruktan för förföljelse asyl, inte ett nödvändigt ont som det så långt det är möjligt gäller att lasta över på någon annan. En vidgad asylrätt kommer att klargöra och förtydliga det *humanitära* argumentet, så vi verkligen kan handla humant när detta krävs. För vår gemensamma framtid skull är detta nödvändigt.

En förnyelse av asylpolitiken på människorättens och humanitetens grund kommer att befrukta integrationspolitiken och därmed också samhällsbyggandet i stort. Ett samhälle måste ha en värdegrund. Det samhälle som vågar praktisera *barnets bästa* som sådan grund bär redan framtiden i sina händer.

Kanske låter det naivt? Men jag är övertygad om att det finns en vuxen naivitet som aldrig glömmer bort hur det är att vara barn inombords och som därför känner igen barnet i var och en, unga som gamla. När Betlehemsbarnet blev vuxet och hans efterföljare en gång trätte om vem som var störst, ställde han ett barn i centrum och sa: om ni inte blir som barn missar ni himmelriket. Vi kan ha olika visioner av det som Jesus kallade "himmelriket". Men det inbegriper "det goda samhället" för oss alla, där ingen ska behöva vara rädd och varje barn känna sig välkommet.

Eller för att uttrycka det med en av det gångna årets boktitlar: *Bär ditt barn som den sista droppen vatten*. Det blir nog rubriken på min julpredikan. Men en predikan är bara halvfabrikat. Den blir färdig först när den leder till reflexion och handling i varje lyssnares eget liv.

God jul och Gott Nytt År

önskar
KG Hammar